

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 47

ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἐξουχίτητα τὸν Πρωθυπουργὸν
τῆς Ἑλλάδος κύριον Ἐλευθέριον Βενιζέλον.

Κύριε Πρόεδρε,

Αἱ εὐλαβεῖς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διαθέσεις τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ἔχουν ἐκδηλωθῆ τελευταῖον ἀ-
θρόως ἐν τῇ λήψει εὐεργετικῶν νομοθετικῶν μέτρων
ὑπὲρ αὐτῆς. Τὸ κυβερνητικὸν τοῦτο ἐνδιαφέρον εὖρε
βαθεῖαν ἀπήχησιν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἱεραρχίας, ἢ
ὅποια διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀποκρύψῃ τὴν εὐα-
ρσκειάν της πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Ὁ Καταστατικὸς Νόμος περὶ Ἐκκλησίας, ὁ περὶ
Ἐνοριῶν Νόμος δημιουργοῦσι μέχρι τινὸς τὰς προϋ-
ποθέσεις τῆς παραιτέρω ἀναγεννήσεως τοῦ βίου της.
Ἐλπίζει δὲ ἡ Ἱεραρχία ὅτι καὶ εἴ τινες διατάξεις πα-
ρσισφόρησαν εἰς τοὺς Νόμους, μὴ συμβιβαζόμεναι
οὔτε πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν της οὔτε πρὸς τοὺς πό-
θους τῆς ἐλευθερίας της, δὲν θὰ μείνωσιν ἀνεξέταστοι
ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐὰν αὕτη διεφωτίζετο περὶ
τῆς σπουδαιότητος τὴν ὅποιαν ἀπενέμει ἡ Ἐκκλησία
εἰς τὰς τοιαύτας διατάξεις.

Ἐὰν ἡ Ἱεραρχία, Κ. Πρόεδρε, εἶχεν ἐκφράσει τὴν
ἐπιθυμίαν ἵνα θεσπισθῇ ἐν τῷ Νόμῳ διάταξις, ἐπι-
τρέπουσα τὴν συνέλευσιν αὐτῆς κατ' ἔτος, τοῦτο ὑλη-
γορεῦθη ὄχι μόνον ὑπὸ ρητῶν διατάξεων τοῦ Κανονι-
κοῦ Δικαίου (37 Ἀποστολ. Κανόν, καὶ ἐν Τρούλλῳ,
6 Ζ'. Οἰκουμενικῆς), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι,
κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσιν τῶν Ἱεραρχῶν
καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν γνώμων ἐπὶ γενικωτέρων ζητη-
μάτων τῆς Ἐκκλησίας, διαπιστοῦται ὁ σχηματισμὸς
ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων ἐνὸς ἐνιαίου
πνεύματος, τὸ ὅποιον ἀναπνέουσιν ὅλοι οἱ Ἱεράρχαι.
Ἐκεῖ κατανοοῦσι τὴν δύναμιν τοῦ Σώματος καὶ αἰ-
σθάνονται πολὺ βαθεῖας τὴν ἔννοιαν τῆς πειθαρχίας
καὶ κοινωνικῆς τάξεως, τὴν ὅποιαν ἐκφράζει ἡ Ἐκ-
κλησία ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἔθνους. Ἡ συγκέντρωσις
δηλαδὴ ἀσκει τεραστίαν παιδαγωγικὴν δύναμιν ἐπὶ
ἐνὸς ἐκάστου Ἱεράρχου, καὶ διαχέει εἰς τὰς καρδίας
τὴν ὑψηλὴν πνοήν, τὴν ὅποιαν, ὡς ἔννοιαν ἀγιότητος
καὶ θυσίας, ἡ ἱερότης καὶ τὸ βάθος τῶν ἱστορικῶν
αἰσθημάτων τῶν αἰῶνων κληροδοτεῖ διὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας εἰς τὰς νεωτέρας γενεάς. Οὗτος εἶναι ὁ βαθύ-
τερος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ἐθεωρήθη χρήσιμος καὶ
ἐπιβεβλημένη ἡ κατ' ἔτος σύγκλησις τοῦ Σώματος
τῆς Ἱεραρχίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάταξιν, καθ' ἣν ἡ ἐκλογὴ τοῦ

Ἐπισκόπου θὰ ἐνεργῆται ὑπὸ τοῦ Ἐπιτρόπου τῶν
Θρησκευμάτων ἐκ τριῶν ὑποψηφίων, τοὺς ὁποίους
θὰ τῷ ὑποδεικνύῃ ἡ Ἐκκλησία, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι
ἀνυψωτικὸν τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἱεράρχαι δὲν δύναται νὰ βοηθοῦν ἐν τῇ ζωῇ
τοῦ ἔθνους παρὰ μόνον ὡς πρόσσωπα ὑψηλῶν ἐμ-
πνεύσεων, ὡς ἑσαρκωταὶ ἀγίων παλμῶν, ὡς ἐμψυ-
χῶται τοῦ Λαοῦ, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πίσιν εἰς τὰ
εὐγενῆ του ἰδανικά. Ἀποκτοῦν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν
ἐπὶ τῆς Κοινωνίας ὡς μεγάλῳφρονες χαρακτῆρες, ὡς
πρωταγωνισταὶ εἰς θυσίας καὶ ὡς καθοδηγοὶ ὑψηλῶν
κατευθύνσεων, αἱ ὁποῖαι βιοῦνται ὡς ὑπέρτατα κα-
θήκοντα καὶ πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ εἰς τὰς κρίσι-
μους στιγμὰς τῆς Ἱστορίας. Ἐὰν αὕτη ᾖ ἡ πρα-
γματικὴ εἰκὼν τοῦ Ἐπισκόπου, δὲν θὰ ἔπρεπεν ἐπ'
οὐδενὶ λόγῳ ὁ ὑποψήφιος δ. ἀ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα
ν' ἀφεθῆ πιστεύων ὅτι τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐκ-
λογῆς του τὴν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας της ἡ Πολιτεία.
Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του ὁ
ὑποψήφιος, ὡς ἔχει σήμερον ἡ διάταξις τοῦ Νόμου,
δὲν θὰ διστάζῃ νὰ τρέχῃ ὀπισθεν σειρᾶς λαϊκῶν πο-
λιτευομένων καὶ μὴ, ὅπως διὰ τῆς κοινωνικῆς ἢ κομ-
ματικῆς δυνάμεως τούτων ἐκβίασῃ τὴν θέλησιν καὶ
προτίμησιν τοῦ Ἐπιτρόπου. Τοῦτο δὲ δὲν θὰ γίνεται
παρὰ διὰ μειώσεως τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ὑποψηφίου,
διὰ καταπτώσεως τῶν ψυχικῶν του ἰδιοτήτων ἐντὸς
συναλλαγῶν καὶ ὑποσχέσεων, διαφθορᾶς τῆς προσω-
πικότητός του, εἰς τὴν ἀνωτερότητα τῆς ὁποίας ἐν
τούτοις εἶναι κεκλημένος νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἱερόν του
ἔργον ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Ἡ Πολιτεία δύναται, ἐν συ-
νενοήσει μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ εὗρῃ τρόπον νὰ
ἐκδηλώσῃ ἐμμέσως τὴν βούλησιν της ἐπὶ τῆς ἐκλο-
γῆς τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλ' ἡ ἐμμονὴ της νὰ ἔχῃ αὕτη
τὴν τελευταίαν λέξιν δὲν ἄγει εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς
Ἱεραρχίας. Οἱ ἐκλόγμοι διὰ τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθ-
μόν, ὅταν γινώσκουσιν ὅτι μόνον ἐκ τοῦ Σώματος τῆς
Ἱεραρχίας ἐκπορεύονται καὶ εἰς αὐτὸ ἀναφέρονται
καὶ δι' αὐτοῦ συγκρατοῦνται καὶ προάγονται, αἰσθά-
νονται βαθύτερον τὴν ἐκκλησιαστικὴν τὴν εὐθύνην,
αὐξάνουσιν ἐπιμελῶς τὸν ζῆλόν των εἰς τὰς ἐκκλη-
σιαστικὰς τὴν διακονίας, ρυθμίζουσι μετὰ συντονω-
τέρας προσοχῆς τὰ τῆς ζωῆς των, ὑποβάλλουσι προ-
θύμως ἑαυτοὺς εἰς τὴν κανονικὴν πειθαρχίαν καὶ εἰς
ὑπακοὴν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς
των. Ἐντεῦθεν ἡ ἀξίωσις τῆς Ἱεραρχίας ὅπως αὕτη
ἔχῃ τὸν πρῶτον καὶ τελευταῖον λόγον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς
τῶν Ἐπισκόπων. Ἄλλως τε ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἐπισκό-
που κατ' εὐθείαν ὑπὸ τῆς Συνόδου, ὡς ἀνεγεννησθε-
τοῦτο ἡ Πολιτεία διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που, εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχαιτέρας παραδό-

σεις τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ πρὸς τὴν δογματικὴν αὐτῆς διδασκαλίαν (Καν. Α'. Ἀποστ., Καν. Δ' τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδ., ΚΗ' τῆς Α'. καὶ Γ' τῆς Ζ'. Οἰκ. Συνόδ. καὶ ἄλλοι).

Ἡ Ἐκκλησία, καθ' ἑξοχὴν πνευματικὸς ὄργανισμός, εἶναι ἰδρυμένη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων μέχρις ἡμῶν διατηρεῖται ὡς ἀδιάκοπος καὶ συνεχὴς σειρά, ὡς ὄργανισμός ἐξαιρετικὸς, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὸ κῆρὸς του ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος καὶ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς βιωτικῆς ἐκείνης τῶν αἰώνων. Κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ τοὺς Κανόνας ὁ Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ὁ φορέας τῆς Θεϊκῆς χάριτος, εἶναι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον μόνον ἐγκρίσει καὶ ἐνασκει τὴν δικαιοδικὴν καὶ δὴ τὴν δικαιοδικὴν ἐξουσίαν καὶ ἴδωκε τὸ κῆρὸς εἰς τὴν καθ' ὅλου λειτουργίαν τῆς ἐκκλησίας (Ε'. Καν. τῆς Α'. Οἰκουμ. Συνόδ.) Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ νοηθῆ οὐδὲ ἂ ὑπάρξῃ ἄνευ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ. Ἡ ἀνύψωσις τῆς Ἐκκλησίας ταυτίζεται σχεδὸν μὲ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ. Δὲν ὑποτιμώνται βεβαίως οἱ δύο ἄλλοι ἱερατικοὶ βαθμοὶ, ἀλλ' ὁσφδῆποτε καὶ ἂν ἀνυψῶντο οἱ τελευταῖοι, ἄνευ ἰσχυρῶν ἀντιθέσεων καὶ καλλιστηριῶν Ἐπισκόπων ἢ Ἐκκλησίας, ὡς ὄργανισμός τάξεως καὶ πειθαρχίας, ὡς κοινωνικὴ εὐπρέπεια, ὡς ἱεραρχεῖς τῆς ζωῆς, ὡς δύναμις ἐκφράζουσα τὸ πνευματικὸν ἔδαφος τῆς ἐνότητος τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ὡς τοιαύτη ἐννοία ἢ Ἐκκλησία καὶς νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ ἐξαιρετικότης τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ, ὡς συνεκτικῆς καὶ ἐμπνεύσεως δυνάμεως, εἶναι οὐσαύτως χαρακτηριστὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ ταῦτα ἡ ἐκλογή τοῦ Ἐπισκόπου ἔχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα ἐπὶ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας. Διενεργεῖται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων διὰ μυστικῆς πράξεως καὶ δι' ἐπιλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ. Ἡ παρέμβασις δὲ τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐκλογή τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι, ὡς ἐπιτραπῆ ἢ λέξις, βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀνατροπὴ τῆς προϋποθέσεως, ἢ ὅποια ἐξασφαλίζει τὴν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ διὰ τῶν διαδόχων τῶν Ἐπισκόπων ἀδιάκοπον καὶ ἀδιατάρακτον πνευματικὴν συνέχαιαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐάν δὲ οἱ χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι ἄδιοκράτορες ἀνεμυγνύοντο εἰς τὴν ἐκλογήν τοῦ Ἐπισκόπου, δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῶσι ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἄδιοκράτωρ ἦτο ὁ κερχισμένος, ὁ ἐλέω Θεοῦ ἄσκησιν τὴν ἐξουσίαν, ὁ ἐκδηλὸς προστάτης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ συνήγορος τῶν δικαιωμάτων της καὶ ὁ δώκτης τῶν ἐχθρῶν της, ὑπέθεσεν ὁ Pontifex Maximus ἐν τῷ Κράτει. Δὲν δύναται δ' ἐν ἡμῶν ἡμερῶν τὸ ἐπιχειρήμα ὅτι Ὑπουργοὶ Κράτους λαοκρατικοῦ καὶ μέχρι τινὸς ὀρθοδοξοῦ οὐδέτερου, κρατῶν τὴν αὐτὴν στάσιν ἀπέναντι ὅλων τῶν ὀρθοδοξῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Ὑπουργεῖον οὐχὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀλλὰ τῶν ὀρθοδοξῶν, δικαιούται καὶ οὕτως νὰ ἐκλέγῃ τὸν Ἐπίσκοπον. Τοῦτο, ἐπιναλαμβάνομεν, εἶναι ἀνατροπὴ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι περὶ τὸν ν' ἀναπτύχθῃ περὶ τὴν πῶσον κακῶς ἢ τοιαύτη παρέμβασις τοῦ ἡμετέρου

Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐπιδρῶν ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς βάρος ὁμογενῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν πᾶς Ἐπίσκοπος ἀπονομιζέται ἄνευ ἄδειας ἐκ τῆς Ἐπαρχίας του, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ κοινοποιημένην εἰς τὸν ΟΔΕΠ, ὑπεβάλλεται εἰς στήθεσιν τοῦ μισθοῦ του, εἶναι ἰσχυρὰ πειθαρχικὴ διὰ τὸ σῶμα τῆς Ἐπαρχίας καὶ ἀποτελεῖ μέτρον ὄλου ἀντικείμενον εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἱεραρχεῖς εἶναι οἱ ἐκτελεστικὴ προσωπικότητες ἐν τῷ Κράτει. Ἐάν ἱεραρχεῖς τις δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἐκείνος εἶναι τεταγμένος καὶ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ βίωσιν τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν, ἀλλ' αὐθαγῆτος καὶ χωρὶς κανέναν σεβασμὸν πρὸς τὰς καθοριστικὰς Ἐκκλησιαστικὰς του ἀρχὰς λαοκράτει τὰς κινήσεις του ἐν τῷ Κράτει, ἀμαρτάνει βαρύντατα κατὰ τοῦ ἀξιώματός του. Ὡς ἔν ἄνευ ἀνταρτικῆς ἢ Ἐκκλησίας, θὰ εἶναι πρὸς τὸ μισθὸν δι' ἓνα Ἐπίσκοπον. Ἡ παραθεωρῆ τὴν δύναμιν τοῦ Σώματος, εἰς τὸ ὅποσον ἀνήκει, καὶ νὰ λησμονῆ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του εὐθύνην. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐνεφανίζετο τις παρ' ἐκείνου καταστροφῶν τοῦ Κανόνα καὶ ἀσεβῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια ἐν τῇ ἐμφανίσει της εἰς τὴν Κοινωνίαν δὲν εἶναι παρὰ στρατιωτικὴ πειθαρχία, δὲν θὰ ἐπρεπεν ἢ ἀπειθεία αὐτῆ ν' ἀντιμετωπηθῆ μὲ τὴν κῆρσιν τῆς σιτορῆσεως τοῦ μισθοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς συνήθεις ὑπαλλήλους. Ἐάν τὸ ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως ἀπηυθύνετο οὐχὶ πρὸς τὸν ΟΔΕΠ διὰ τὴν στήθεσιν τοῦ μισθοῦ, ἀλλ' ὡς καταγγεῖλα κατὰ τοῦ ἀπειθεύοντος εἰς τὴν Σύνοδον, θὰ ἐδημιουργεῖτο ἐκ τοῦ ἔγγραφου τούτου ἡ σοβαρὰ συνθήκη τῆς κατασυντήσεως τοῦ ἀσεβοῦτος πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ πρὸς τὴν κοινωνικὴν εὐπρέπειαν. Ἄλλως τε ἡ στήθεσις μισθοῦ δι' ἓνα κληρικόν, καὶ μάλιστα δι' ἓνα Ἐπίσκοπον, εἶναι ἐκ τῶν ἀναγραφόμενων ποιῶν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ μόνον τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον, ὡς εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱ. Σύνοδος, δύναται νὰ ἐπιβάλῃ αὐτήν. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀναγραφὴ τοιαύτης διατάξεως ἐκθέτει τὴν ἱεραρχίαν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ποιμαινομένου λαοῦ καὶ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ὀρθοδόξων Βαλκανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δέον νὰ διαγραφῆ καὶ ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλης πνευματικωτέρας τινὸς κυρώσεως, ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου (17 Ἀντιοχ., 12 Σαρδικ).

Ἐάν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντι ἐξ ἐννεα μελῶν δέον ν' ἀποτελεῖται ἐκ δέκα τριῶν, τοῦτο ζητεῖται πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα δύναται ἢ Ἐκκλησία, ὡς διοικοῦσα Ἀρχὴ, ν' ἀσφαλῆται δι' ἐδικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν εἰς τὴν ταχύτεραν διακινεσθῶσιν τῶν σφραγισμένων ὑποθέσεων, ὅταν καὶ εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν ποικιλοτρόπων ἀπορροδοξῶν ρευμάτων καὶ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν καταλλήλων μέσων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὀρθοδόξου ὀρθοδοξοῦ φρονήματος τοῦ Λαοῦ.

Ἡ προποκοποίησις τοῦ ἀρθρου 17 δὲν ἐγένετο παρὰ κατόπιν συστάσεως τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου, ὅπως τρεῖς ἐκ τῶν σχολαζόντων Μητροπολιτῶν,

Ἡρακλείας, Τραπεζούντος καὶ Τυρολόης, ἐξισωθῶσιν, ὡς πρὸς τὸ μηνιαῖον ἐπίδομά των, πρὸς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἐν Ἑλλάδι Μητροπολίτας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὑποχρεωμένου τοῦ Ταμείου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. νὰ συμπληρώη ἀναλόγως τὴν περίθαλψιν τὴν διδομένην εἰς αὐτοὺς καὶ λοιποὺς δύο τορεῖς Ἐπισκόπους ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὸν περὶ Ἐνοριῶν Νόμον καὶ προκειμένου εἰδικῶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας τῶν ἐκ τριῶν ἱερῶν Τοπικῶν Ταμείων παρ' ἑκάστη Μητροπόλει, καθορίσθη ἵνα λειτουργῶσι ταῦτα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου, καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διότι τὸ κῆφος τοῦ Μητροπολίτου δύναται νὰ διευκολύη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ἀλλὰ καὶ διότι ἀσφαλίζεται εὐτὴ ἡ ἐδραίωσις τοῦ αἰσθημάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἐφημερίου, ἐν τῷ ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸ σύνολον τὸ ἀπόρροον ἀπὸ τῶν ἱερῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἔθνους καὶ δὴ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βυθὸν νὰ μὴ πλύσῃ νὰ ἐμβλέπῃ ἡ Κοινωνία παιδαγωγουμένη τὴν ἐννοιαν τῆς τάξεως καὶ εὐπροσπείας καὶ συγχρόνως τὴν δύναμιν τῆς συνοχῆς τῆς.

Παρακαλοῦμεν νὰ πιστεύσητε, Κύριε Πρόεδρε, ὅτι ἐὰν ἡ Ἱεραρχία ζητῇ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει τὰ ὡς ἄνω αἰτήματά τῆς, τοῦτο πράττει διότι πιστεύει ὅτι δι' αὐτῶν ἀσφαλίζονται ὁπωσδήποτε αἱ βάσεις τῆς ἐξυψώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ πλήρης χειρῶφάτῃς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας δύναται νὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν τελευταίαν δὲν ἔχει οὐδεμίαν βάσιν. Ἡ μεγάλη Ἱστορία τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ τοῦτο. Τὸ Κράτος εἶναι μία ἀξία, ἡ ὁποία κατεκτήθη μὲ ποταμοὺς αἱμάτων. Ἐντὸς τῶν ἀγώνων τούτων ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἑλληνική ἔχει ἰσχυρὰν θέσιν καὶ συμμετοχὴν. Ὅσο καὶ ἐὰν ἐνσαρκῶνῃ τοὺς ἀνθρωπιστικωτέρους παλμοὺς τοῦ Ἔθνους, δὲν κείται ἐκτὸς τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, ὡς ἴσως κείται ὑπὲρ τὰ ἔθνη ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία αἰσθάνεται βαρῆτατα καὶ ἐρημνεύει τὴν ἱερὰν ψυχολογίαν τῶν αἰώνων. Τοὺς κοινούς ἀγίους παλμοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰδρυτὴς τῆς ἐπιβάλλει ὡς καθήκον εἰς τὴν καρδίαν ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, τούτους ζῆ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς μακρᾶς ἡμῶν ἱστορίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας βιωθεῖς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπὸ τόσων γενεῶν διευτυπώθη ὡς ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ συνείδησις καὶ ἀπετέλεσε τὸ πνευματικὸν βῆθος τοῦ λαοῦ μας καὶ τὸς ἰδιάζοντας χαρακτηρισμοὺς τοῦ Χριστιανικοῦ Ἀνατολικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, Κύριε Πρόεδρε, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὑποπτικὴν διάθεσιν ἀπέναντι τῆς Πολιτείας. Αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν διαπιστοῦσα τὴν πίστιν καὶ τὴν δημιουργικὴν ἐργασίαν τῶν Ὑπουργῶν τῆς καὶ σκιρτᾷ ἐξ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν βλέπῃ τοὺς Πρωθυπουργοὺς τῆς νὰ ἐξέρχονται νικηταὶ ἐκ τῶν ἀγώνων, τοὺς ὁποίους ἀγωνίζονται εἰς τοὺς διεθνεῖς στίβους, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους.

Θαλήσατε νὰ ἐπανορθώσητε, Κύριε Πρόεδρε, τὰς ὑποδειχθείσας διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου

τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν νόμων περὶ αὐτῆς. Στρέψατε βαρῆταρον τὴν σκέψιν Σας καὶ εἰς τὴν ὄραότητά καὶ ἀνυπολόγιστον δύναμιν καὶ ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν ἐγκλείει ὁ θεοσύστατος Ὁργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνισχύσατε αὐτὴν παντοιοτρόπως, ἵνα αὐτὴ χωρήσῃ ἐλευθερωτέρα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς καὶ ἀποβῆ ὅπως καὶ εἶναι ἐντὸς τῆς διασπασεομένης κοινωνικῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀσφαλεστέρα δύναμις τοῦ φρονηματισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τῆς Κοινωνίας.

Ἡ εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, εὐλογία τοῦ Ἰησοῦ καὶ συγχρόνως ἀπόσταγμα τῆς ἱερότητος τῶν μυστικῶν δυνάμεων τῆς Ἱστορίας ἡμῶν θὰ εἶναι διαρκῆς καὶ ἀπαρραμίσωτος ἰδίως μεθ' ὑμῶν καὶ μετ' ἐκείνων ὅσοι θὰ συνεισγουν εἰς τὴν τόποισιν καὶ προαγωγὴν Τῆς.

Τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ἔνθετοι πρὸς Θεὸν εὐχέται ἅπαντες οἱ ἀποσελόντες τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος

† Ὁ Λογίουπέλεως καὶ Πωγωνιανῆς Βασίλειος

† Ὁ Μιθωνείας Ἀνθίμος

† Ὁ Κασσανδρείας Ἐιρηναῖος

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

† Ὁ Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος

† Ὁ Βελλᾶς καὶ Κορίνθης Ἰωάννης

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου, Φιλάρειος

† Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος

† Ὁ Σιδηροκάστρου Βασίλειος

† Ὁ Σερρών Κωνσταντῖνος

† Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Καλλίνικος

† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος

† Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων

† Ὁ Θάσου Γεωργίος

† Ὁ Θήρας Ἀνθίμος

† Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος

† Ὁ Λαγκαδῶ Γερμανὸς

† Ὁ Ἰωαννίνων Σπυρίδων

† Ὁ Καστορίας Ἰωάννη

† Ὁ Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος

† Ὁ Σάμου Ἐιρηναῖος

† Ὁ Σισινίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος

† Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

† Ὁ Παραμυθίας Ἀθηναγόρας

† Ὁ Φωκίδος Ἰωάννη

† Ὁ Δορμῆς Βασίλειος

† Ὁ Νευροκοπίου Φιλόθεος

† Ὁ Σουφλίου Ἰωάννη

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος

† Ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγυλείας Θεόκλητος

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρτος

† Ὁ Πολυανῆς Κύριλλος

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δημήτριος

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωάννη

ΕΙΣ ΠΟΙΟΥΣ ΚΥΡΙΩΣ ΑΝΗΚΕΙ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνεπληρώθησαν δέκα καὶ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνακωχῆς τοῦ μεγάλου πολέμου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ αὐτῆς ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης διωργανώθησαν πολλαὶ ἐπισημοὶ καὶ ἰδιωτικαὶ ἐπιδημητικαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ τελεταὶ τῇ συμμετοχῇ οὐ μόνον τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διπλωματῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λαῶν. Περὶ τοῦ ἐκασταχοῦ «τάφους τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου» ἐτελέσθησαν παρελάσεις, ἐνῶ δὲ ἀπεδίδετο φόρος τιμῆς τῶν ζώντων πρὸς τοὺς νεκροὺς τοῦ πολέμου καὶ ἐξεφωνοῦντο πρὸς τοὺς ἀνδρείους καὶ λόγοι περὶ τῆς δικαίας ὑποθέσεως ὑπὲρ ἧς ἐθυσιάσθησαν, πᾶσα κίνησις ἀνεστέλλετο καὶ σιγῇ ἐκράτησεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς ἐνδείξειν τῆς πρὸς τοὺς πεσόντας εὐλαδοῦς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ κόσμος τῆς δεκάτης τρίτης ἐπετηρίδος τῆς ἀνακωχῆς κατὰ λόγον φυσικὸν δὲν ἐλαύνεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀπολύτως συναισθημάτων ἀπέναντι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ σημερινὴ νέα γενεά, ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἄνθος τῆς συγχρόνου νεότητος, μὴ μετασχοῦσα τῶν περιπετειῶν, τῶν ἀγωνιῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν του καθ' εἶον τρόπον ἢ μετασχοῦσα αὐτοῦ γενεὰ τῶν πρεσβυτέρων. Ἡ σύγχρονα νέα γενεὰ δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὰ συναισθήματα τῶν τελευταίων καθ' οὗ χρόνον αὐτοὶ, ἀποχαιρετῶντες τοὺς γονεῖς, τὰς συζύγους, τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὰ χαρακώματα δὲν ἦσαν βέβαιοι ἂν θὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκαδε καὶ πότε καὶ πῶς. Μόνον οἱ σημερινοὶ μεσήλικες, ὅσοι μετέσχον τῶν πολεμικῶν φρικαλεοτήτων, δι' ὅσους αἱ ἄφατοι δοκιμασίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἐκάστης στιγμῆς ἀπετέλεσαν πείραν προσωπικὴν τῆς ὁποίας καὶ ἡ ἐλάχιστη ἀνάμνησις ἀποτελεῖ βαρὺν ἐπιβάλλον, μόνη τοῦτων τῶν συγχρόνων ἢ μερὶς, ἧτις ἠσθάνθη θαθέως εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς θυσιζομένην τὴν αἰχμὴν τοῦ πολεμικοῦ σιδήρου εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεγάλην τῆς ἐπετείου αὐτῆς σημασίαν. Καὶ εἰς αὐτοὺς κυρίως ὀφείλεται ἢ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης οἰκουμένης κίνησις, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τῆς ἐπιμονῆς προσπαθοῦσι νὰ προσηλυτίσωσι καὶ τὴν νέαν γενεάν.

Πράγματι, ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον τεραστία κατεβλήθη προσπάθεια νὰ τεθῇ ὀριστικόν, εἰ δυνατόν, τέρμα εἰς τὰς διαρρήξεις καὶ ἀπανθρώπους τῶν λαῶν συγκρούσεις, αἱ δὲ μετὰ τῶν κρατῶν διαφωνίαι καὶ ἀμφισβητήσεις νὰ λύωνται διὰ μεθόδων καὶ μέσων εἰρηνικῶν. Προηγήθη ἡ σύστασις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐπηκολούθησε τὸ Λοκάρνο καὶ τὸ σύμφωνον Κέλλογ, σύμφωνα διαιτησίας καὶ φιλίας συνήφθησαν καὶ συνάπτονται, συνέδρια πρὸς προαγωγὴν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης συγκαλοῦνται ἐπάλληλα, εὐρυτάτη ὑπὲρ τῆς εἰρήνης διεξάγεται διὰ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦ ἡμερησίου τύπου προπαγάνδα, αἱ ἐκασταχοῦ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι συμμετέχουν ἐνεργῶς δι' ἀντιπροσώπων τῶν εἰς τὴν μεγάλην κίνησιν, παράγοντες δὲ φιλόανθρωποι ἐπιφανεῖς ἐκ παντὸς ἔθνους συντονίζουσι τὰς πεφωτισμένας τῶν προσπαθείας ὥστε νὰ ἐπιστεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας ὁ καθολικὸς ἱερός σκοπός.

Ἡ ἱστορία δὲμος ὡς συμπύκνωσις πολλῶν αἰῶνων πείρας διδάσκει, ὅτι, ὅσοι μᾶλλον εὐδιάδοτον καὶ εὐκορύφωτον τυγχάνει τὸ κακόν, τόσο μᾶλλον δυσἀπόκτητον ἀποβαίνει τὸ ἀγαθόν διὰ τὸ δύστροπον καὶ δυσήνιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐπιτεῦθεν ἡ δραδύτης τῆς συντελουμένης ἐν τῷ ἀγαθῷ ζυμώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου φυράματος. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριδῶς ὀφείλεται ἢ σήμερον παρατηρουμένη ἀντινομία. Καίτοι νωπὰ εἶναι εἰς τὰ τρομερὰ εἰς εὖρος καὶ βάθος ἀπὸ τοῦ πολέμου τραύματα καὶ ὁ κόσμος περιδινεῖται ἐναγώνιος ἐντὸς τῶν μεταπολεμικῶν συστροφῶν τῶν παντοίων κρίσεων, τὰ κράτη ἐξακολουθοῦσι νὰ ἦνε εἰς ἄκρον καχύποπτα εἰς τὰς σχέσεις τῶν, τόσο, ὥστε ἡ ἀνασύνταξις τῶν διεθνῶν σχέσεων ἐπὶ εἰρηνικῶν βάσεων, προσκρούουσα πρὸς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας κατ' αὐτὴν τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς οἰκουμένης ἀπορίας, νὰ μὴ φαίνεται προσεχῆς. Ἐλάχιστα λοιπὸν ἢ οὐδὲν ἄρα γε ὀφείλει ἢ ἐτησίαι ἀνάμνησις τῆς ἀνακωχῆς τοῦ πολέμου, αἱ δὲ περὶ τὸν «τάφον τοῦ στρατιώτου» τελεταὶ, ἀντὶ νὰ ὑποβάλλωσι τὴν πάσῃ θυσίᾳ παγίωσιν τῆς εἰρήνης, ἀποβαίνουσι λοιπὸν καθαρὰι στρατοκρατικοῦ πνεύματος ἐπιδείξεις;

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ νοηθῇ παρὰ πάντων ὅτι ὁ ἐτήσιος αὐτός τῆς ἀνακωχῆς ἑορτασμός δέον νὰ λαμβάνῃ ἐμφανῆ καὶ δεδηλωμένον χαρακτήρα μᾶλλον διαδηλώσεως ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Εἰς τάφος, καὶ μάλιστα τάφος ἀντιπροσωπευτικός, ὅποιος ὁ τοῦ «ἀγνώστου στρατιώτου», πρῶτιστα θεδαίως γεννᾷ ἐν τοῖς ζῶσι συναισθήματα θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτοθυσίαν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀποκλείει τὴν σκέψιν, ὅτι μία τοιαύτη ἡμέρα ἀνήκει οὐχὶ τόσο εἰς τοὺς τεθνεώτας, ὅσον εἰς τὸν κόσμον τῶν ζώντων κυρίως καὶ δὴ τὸν κόσμον τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἢ σημερινὴ νέα γενεὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ τελευταίου πολέμου, τὸν ὅποιον ἑτερμάτισεν ἢ ἑορτασθεῖσα ἀνακωχῆ, ὡς ἀνίκανος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ τρομερὸν βάθος του, δέον νὰ διδάσκηται ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς ἐτησίας αὐτῆς ὑπομνήσεως, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν κυρίαν θέσιν πρέπει νὰ ἔχουν μᾶλλον αἱ νέαι γενεαί, διὰ νὰ ἐμπνέωνται τὴν ἀπαστρέφῃν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὴν ἀνθρωποσφαγὴν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν «εἰρήνην τοῦ Θεοῦ», ἧτις μόνη δύναται νὰ «δραβεύῃ ἐν ταῖς καρδίαις» τῶν ἀνθρώπων, διότι «εἰς αὐτὴν ἐκλήθημεν ἐν ἐνὶ σώματι» (Κολ. γ', 15).

ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

[5]

Κλείσιμον ναῶν καὶ τὸ ὑπόμνημα
τοῦ μητροπ. Σεργίου.

Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς ἐπληροφόρησεν ὅτι κατὰ τὸ 1920 ἔτεροι 253 εὐκτηριοὶ οἴκοι ἔμελλον νὰ κλεισθῶσι, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς ἐπολλαπλασιάσθη ἕκαστα τῶν παρορμήσεων τῆς «Ἐταιρείας τῶν στρατευομένων ἀθῶων» καὶ τῶν ἐνοχοποιήσεων ἐπὶ θρησκείᾳ ἐν τῷ Σχεδίῳ τῶν πέντε ἐτῶν περὶ συλλογικῆς καλλιέργειας. Ὁ «Ἄθεος διὰ τοὺς ἐργάτας» ἐθεώρει τὴν ἰδέαν μίᾳς συλλογικῆς ἐπαύλεως μετὰ ἐκκλησίας καὶ ἱερέως ὡς «κάτι τι κατάλληλον διὰ μίαν χιουμοριστικὴν ἐφημερίδα».

Μανιώδης ὁρμὴ πρὸς κατάληψιν ἐκκλησιῶν ἤρχισε κατὰ τὸ 1929 καὶ ἐκορυφώθη ἀρχομένου τοῦ 1930. Ἡ πολιτικὴ κραυγὴ τῆς περιόδου ταύτης κατέτασσε τὸν κλήρον, τὰς ἐκκλησίας, τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς κουλάρχους (εὐπόρους γεωργοὺς) μεταξὺ τῶν ἀντιπολιτευομένων τὴν συλλογικὴν ἐπαυλιν. Εἷς τινα μέρη ὅλοι οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς μέταλλον «χάριν τῆ βιομηχανοποιήσεως». Ἐλλειπόντων αὐθεντικῶν ἀριθμῶν διὰ τὰς καταλήψεις ἐκκλησιῶν κατὰ τὸ 1929, ἡ «Ἐπιθεώρησις τῆς Μόσχας» ἀθροίσασα τοὺς ἀριθμοὺς, οὓς ἀνέφερεν ὁ τύπος, ἀναβιβάζει αὐτοὺς εἰς καταλήψεις 1,119 ἐκκλησιῶν, 126 συναγωγῶν καὶ 194 τεμενῶν. Ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀντιθρησκευτικὸν κύμα ὠγκώθη ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε νὰ καταπνίξῃ τὴν προφυλακτικὴν πολιτικὴν, ἣτις μέχρι τοῦδε ἐφειδέτο πως τοῦ μομαθανικοῦ θρησκευτικοῦ πληθυσμοῦ καὶ διὰ λόγους ἑσωτερικῆς φρονήσεως καὶ χάριν τῆς προπαγάνδας μεταξὺ τῶν μουσουλμάνων ἐκείθεν τῶν Ἀσιατικῶν συνόρων.

Ἡ σπουδὴ ἐξηκολούθησε μεθ' ὁρμῆς καὶ κατὰ τὸ 1930. Ὁ «Ἄθεος διὰ τοὺς ἐργάτας» ἀνήγγειλεν, ὅτι εἰς μόνον τὸ διαμέρισμα τοῦ Ριαζάν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἐκλείσθησαν 192 ἐκκλησίαι ἄνευ κυρίως εἰπεῖν προηγουμένης δημαγωγίας. Οἱ ἀντίθρησκοι μετέβαλον 31 εἰς ἐκπολιτιστικὰ κέντρα καὶ ἐκλείδωσαν πολλὰς ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἐν Μόσχᾳ ἔνωσις τῶν στρατευομένων ἀθῶων ἤρχισεν εὐρείαν ἐκστρατείαν, ὅπως κλείσῃ ὅλας τὰς ἐκκλησίας ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, εἰς τὰ διοικητικὰ κέντρα τῆς ἐπαρχίας, εἰς τὰ χωρία, ὅπου ζοῦν οἱ ἐργάται, καὶ εἰς πλείστας τῶν συλλογικῶν ἐπαύλεων. Ἠγέρθησαν καὶ φωναί, ὅπως κλεισθοῦν ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι τῆς χώρας ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ σχεδίου τῶν πέντε ἐτῶν. Ὁ ὑπεύθυνος γραμματεὺς τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐταιρείας τῶν στρατευομένων ἀθῶων» συνέστησε προφύλαξιν.

Κατ' Ἀπρίλιον τὸ κύμα τῆς παλιρροίας ὑπεχώρησε κατὰ διαταγὴν τοῦ Σταλίν καὶ τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος, ὅπερ ἠναγκάσθη εἰς τοῦτο ἕνεκα τῆς ἐξεγέρσεως τῆς δημοσίας ὄργῆς, ἣτις ἐξεδηλώθη εἰς ἀντίποινα ἰδίᾳ εἰς τὰ χωρία. Παρὰ τὴν ἀρῆσιν αὐτῶν δὲν ἔμειναν ἀνεπηρέαστοι καὶ ἐκ τῶν διαμαρτυριῶν τοῦ ἔξωθεν κόσμου.

Ἐν ὑπόμνημα ἀποσταλὲν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν θρησκευτικῶν σωμάτων «περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ταῖς σοβιετικαῖς δημοκρατίαις» ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Σεργίου (αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐβεβαίωσε τὸ ἀνύπαρκτον θρησκευτικῶν διωγμῶν) ἀναφέρει μακρὰν σειρὰν πρὸςβολῶν κατὰ ἐκκλησιῶν, κλήρου καὶ μελῶν. Διὰ τοῦ ὑπομνήματος ζητεῖται ἀνακούφισις πρὸς εἴκοσι καὶ μίαν διευθύνσεις. Οὕτω ζητεῖται ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀσφαλιστρῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἰδίᾳ εἰς τὰ χωρία, «τόσων ὑπερόγκων ἔστιν ὅτε, ὥστε νὰ ἀποστρεφῆται ἡ κοινότης τὸ δυνατόν τῆς χρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν οἰκοδομημάτων», καὶ ὡσαύτως ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς φορολογίας ἀνερχομένης εἰς τὸ ὅλον τοῦ εἰσοδήματος τῶν οἰκοδομημάτων ἢ ἀναστολὴ τῆς ἀκαιτήσεως, ὅπως αἱ ἐκκλησίαι πληρώνουν 50)ο ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐσόδου, τὸ ὅποιον λαμβάνουσιν οἱ κληρικοὶ διὰ τελετὰς γινόμενας ἐν τῷ ναῷ ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἀκαιτήσεως ὀρισθείσης κατὰ τὰ ἰσχύοντα «περὶ καλλιτεχνῶν ἐκτελούντων μουσικὰ τεμάχια» ἢ κατὰπανσις τῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν ἐκκλησιῶν δι' εἰδικῶν ὑποχρεωτικῶν ἀγροτικῶν συνεισφορῶν, ὅσον διὰ μηχανικὰ ἀροτρα, βιομηχανοποίησιν καὶ κυβερνητικὰ δάνεια, καθόσον ἡ ἐπιβάρυνσις αὕτη ἀποτελεῖ διπλὴν φορολογίαν τῶν μελῶν ἢ ἄρσις τῆς εὐθύνης ἀπὸ τῶν μελῶν ἐκάστων τῆς ἐνορίας νὰ πληρώνουν πρόσκιμα ἢ νὰ ὑφίστανται δημεύσεις, διότι αἱ ἐκκλησίαι δὲν ἐπλήρωσαν τὰς ὀρισθείσας καταβολὰς ἢ προστασία τῶν μελῶν τῶν ἐνοριακῶν συμβουλίων, ἐπιτρόπων, ἐκκλησιαστικῶν φυλάκων καὶ ἄλλων προσώπων ὑπηρετούντων τὰς ἀνάγκας τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας, ὅπως μὴ φορολογηθῶσιν ἀδιακρίτως ὡς Κουλάκοι, διὰ βαρυντέρας δηλονόντι φορολογίας ἢ ἐξασφάλισης, ὅπως, ἂν ὀρθόδοξοι κοινότητες ἢ ὁ κλήρος ἀναφέρουν παράπονα, οἱ κατὰ τόπους ἀντιπρόσωποι τῆς δικαιοσύνης μὴ ἀρνῶνται νομίμως νὰ προστατεύσουν τὰ δίκαιά των, ἂν αὐτὰ κατεπατήθησαν ὑπὸ τοπικῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἢ ὑπὸ σωματείων τινῶν ἢ ἀναγνώρισις ὡς κανόνος, ὅτι παράγων διὰ τὸ κλείσιμον ἐνὸς ναοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦνε ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπίστου μερίδος τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἡ ἐξέτασις ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι πιστοί, οἵτινες ἐπιθυμοῦν καὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἐν λόγῳ οἰκοδόμημα. Ἐπίσης, ἂν μία ἐκκλησία ἐκλείσθῃ, ὅπως τὰ μέλη τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλοῦν τοὺς ἱερεῖς των, ὅπως τελέσουν οἰασδήποτε ἱεροτελεστίας ἐν ταῖς οἰκίαις των ἢ ἀπαγορεύσις εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχάς, ὅπως ἀπορρίπτουν αἰτήσεις περὶ καταγραφῆς κοινοτήτων καὶ ὅπως ἀπαγορεύουν τὴν λήψιν οἰωνδήποτε δισβημάτων πρὸς ἐπίτευξιν καταγραφῆς ἢ διαταγῆ, ὅπως οἱ φόροι εἰσοδήματος μὴ καθορίζονται αὐθαίρετως εἰς βαθμὸν ὑπερβαίνοντα ἐξ ὀλοκλήρου τὸ δυνατόν τῆς πληρωμῆς, ὡς συνέβη εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ζαρουμπίν ἐν Γιόρσκ, ὅστις ἐφορολογήθη 5150 δολλάρια καὶ προσθέτως 3500 ὡς προκαταβολὴν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος· καὶ ὅπως ἡ φορολογία γενικῶς τοῦ κλήρου ὀρισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν φορολογίαν τῶν προσώπων ἄλλων ἐλευθερίων ἐπαγγελματίων· ἐὰν δὲ

ὀρίζονται καταναγκαστικά ἔργα, δέον νὰ περιορίζονται ταῦτα εἰς λογικὸν μέτρον καὶ ὄχι ὅπως προκειμένου περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ χωρίου Λιούνης τοῦ διαμερισματος τοῦ Βότσης, ὅστις κατεδικάσθη νὰ εἰσπῇ, πριονίσῃ καὶ μεταφέρει 68 600 κυβικὸν πόνδα ξυλείας· ἡ παροχὴ εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς θρησκείας τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχουν τὸ οἶκημά των ἐντὸς τῆς ἰδίας των ἐνορίας καὶ ἔγγυς τῆς ἐκκλησίας των· ἡ παροχὴ ἀδείας εἰς τὰ τέκνα τῶν κληρικῶν νὰ σπουδάζουν εἰς τὰς πρωτοβαθμίους καὶ δευτεροβαθμίους σχολὰς καὶ ὅπως μὴ ἀποδιωχθοῦν ἀπλῶς ἕνεκα τῆς καταγωγῆς των ἐκ τῶν, τὰ ὁποῖα τὸ φθινόπωρον τοῦ 1929 ἐνεγράφησαν ὡς σπουδασταὶ τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτικῶν Ἰνστιτούτων· ἡ ἀποδοχὴ εἰς τὰς ἐνώσεις τῶν ἐργατῶν τέχνης καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ ἐθελοντῶν ψαλτῶν, εἴτινες μετέχουν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς χοροὺς διὰ νὰ κερδίσουν χρήματα· ἡ παροχὴ ἀδείας, ὅπως ἀνοιχθῆ ἢ Περουπόλει ἢ ἀνωτέρα Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς ὀρθοδόξου πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐκδῶσιν εἰδός τι περιοδικῶν δημοσιεύματος καὶ μηνιαίου δελτίου, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται αἱ ἀποφάσεις, ποιμαντικαὶ ἐγκύκλιαι κτλ. τῶν κεντρικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθε εἰς τρεῖς συνεδρίας μετὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐξετάσασα διαφόρους διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς υποθέσεις.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπελήφθη τῆς μελέτης τοῦ σχεδίου νόμου περὶ τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣν θὰ συνεχίσῃ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς προσεχοῦς Τρίτης.

—Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ ἔτοιμον ἤδη νομοσχέδιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Εἰσαodiῶν τῆς Θεοτόκου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε σήμερον τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου (Καπνικαρέας) ὅστις, ὡς γνωστὸν, παρεχωρήθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μνησθεὶς τῆς 1500ῆς ἐπετείου τῆς Γ'. Οἰκουμένης Συνόδου (431—1931) ὠμίλησε πρὸς τὸ πικνὸν ἐκκλησίασμα περὶ τῆς Συνόδου ταύτης καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς, ἐξάρας τὴν σημασίαν τῆς σχετικῆς δράσεως τοῦ ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.

—Διὰ Π. Διατάγματος τῆ 3 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 12 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθέντος ἐν

τῷ ὑπ' ἀριθμ. 360 φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» συγχωνεύονται αἱ μοναὶ 1) τοῦ ἁγίου Μητῆ 2) τῆς Παναγίας «Ρουχουνίου» 3) τοῦ ἁγίου Νικολάου «Καμαρωτῆς» 4) τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς «Βρετοῦ» καὶ 5) τοῦ ἁγίου Τρύφωνος—«Νευήτων» τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν «Νέα Μονή» τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Διὰ Π. Διατάγματος τῆς 5 Ὀκτωβρίου καταχωρισθέντος τῆ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 360 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως συνιστῶνται οἱ κάτωθι ἐνορίαὶ 1) Ὁ Συνοικισμὸς Σαμοσίβας τῆς Κοινότητος Ἀυλοτέπου με ἐνορ. ναὸν τὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου τοῦ νέου μετὰ τοῦ παρεκκλησίου «ἅγιος Δυνῆτος», 2) τὸ χωρίον Δουβλᾶ με ἐνορ. ναὸν τὸν τοῦ ἁγ. Νικολάου μετὰ τοῦ παρεκκλησίου αὐτοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ 3) ὁ Συνοικισμὸς Χλωμοῦ τῆς Κοινότητος Ἀραχώβης με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ ἁγ. Δημητρίου.

—Διὰ Π. Διατάγματος τῆς 5 Ὀκτωβρίου καταχωρισθέντος τῆ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 360 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Μεσιανὸν ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας Ἀρχοντικοῦ ἀποτελεῖ ἴδιαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

—Διὰ Π. Διαταγμάτων ἐκδοθέντων τῆ 2 Ὀκτωβρίου καὶ καταχωρισθέντων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 358 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τίθενται ἐν ἰσχύϊ εἰς τὰς νήσους Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 5148, αἱ δὲ προθεσμιαὶ αἰ τασσόμεναι διὰ τοῦ νόμου τούτου ἀρχοῦν διὰ τὰς νήσους ταύτας ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἀνω ἡμερομηνίας.

—Ἐν Πειραιεὶ ἰδρύθη νυκτερινὴ Σχολὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπείας ἁγ. Διονυσίου καὶ τοῦ Συνδέσμου Νέων Πειραιῶς. Συντηρεῖται δὲ διὰ διαφόρων συνδρομῶν. Γίνονται δεκτοὶ ὡς μαθηταὶ νέοι καὶ νεάνιδες πάσης ἡλικίας ἐργάται ἢ ἐργαζόμενοι. Ἡ σχολὴ περιλαμβάνει τὰς τάξεις Δημοτικῆς Σχολείου καὶ μίαν ἀνωτέραν πρὸς προγύμνασιον διὰ Σχολὰς Μηχανικῶν. Ἐν τῇ Σχολῇ διδάσκουν ὁ Αἰδ. Ἰάκωβος Μουρούζης ἐφημέριος καὶ ἄλλοι. Ἐπιβλέπει καὶ φροντίζει διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Σχολῆς Ἐφορεία, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Αἰδ. κ. Ἰακώβου Μουρούζη Προέδρου, κ. Κ. Καρακέκη, διδος Καζάνη κ. κ. Ἀθανασιάδη, Δυμπεροπούλου, Ἡσαΐα καὶ Δέλλα. Ὅλοι δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ὄλαι αἱ μαθήτριάς ὑποχρεωτικῶς παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα κατὰ Κυριακὴν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Διὰ πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς

Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας καλεῖται τοῦτο πρὸς κοινὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 1500ῆς ἐπετείου τῆς ἐν Ἐφέσῳ τρίτης Οἴκου. Συνόδου τῆς συγκληθείσης τῷ 431 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ ἀποτελεσθείσης ἐκ 200 θεοφόρων πατέρων.

—Περὶ τὰ μέσα ἱσταμένου ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Σάβα ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου μητροπολίτου Νουβίας Ἀραερίου, συλλειτουργούντων τῷ Πατριάρχῃ τῶν μητροπολιτῶν Πιολεμαΐδος καὶ Ἰωαννουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ μητροπ. Πάφου Λεόντιος ἐκ Βηρρυτοῦ ἐνθα ἀπεβίβασθη μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν τῆς Κύπρου ἀπέλασιν τοῦ ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν ἑλληνικὸν τύπον ὅτι ἐκήρυξε τὴν Κυπριακὴν Ἐκκλησίαν ἐν διωγμῷ.

—Ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χουσόστομος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Καντερβουρίας τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου ἐπικαλεῖται τὴν εὐμενῆ αὐτοῦ προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς Κύπρου τῶν ἱεραρχῶν αὐτῆς καὶ τὸν παρακαλεῖ ὅπως μεσιτεύσῃ παρὰ τῇ κυβερνήσει τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν Κυπρίων ἱεραρχῶν εἰς τὰ πνευματικὰ αὐτῶν ποίμνια, καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ δικαίου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πόθου τῶν Κυπρίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Εἰσηγήσει τῆς πανορθοειτικῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἣν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ μελέτη τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ὀρθογραφίας τῆς ρωσικῆς γλώσσης, ἀπεφασίσθη νὰ καταργηθῶσι τέσσαρα γράμματα τοῦ ρωσικοῦ ἀλφαβήτου (τρία φωνήεντα καὶ ἓν ἀφώνου) καὶ ἡ ἀποστροφῆς. Ὁ τῆς διπλοῦς φθόγγος ε καὶ η ἀντικαθίσταται δι' ἑνὸς ε ὡς καὶ ἰ· εἰσάγεται τὸ σύμφωνον j εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου ἀντιστοίχου, ἐπηνέχθησαν δὲ καὶ ἄλλαι ἀντικαταστάσεις διὰ γραμμάτων ἀποδιδόντων τοὺς φθόγγους ὅπως προφέρονται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν τῇ πόλει Στολμπτσὶ τελευμένης λιτανείας ἐπὶ τινὶ ἑορτῇ ἡ ἐπιτόπιος κομμουνιστικὴ νεολαία, κατὰ πλειονότητα ἑβραϊκῆ, ἐπέπεσεν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς ἱερᾶς συνοδείας καὶ παντοιοτρόπως ἠνώχλει αὐτὴν διὰ μυστηρισμῶν καὶ ἄλλων βανασοτήτων. Τῆς λιτανείας ὅπωςδὴποτε ληξάσης ἐπῆλθε σύγκρουσις μετὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τῶν ἀθέων, ὅταν δὲ ἐφθασεν ἡ ἀστυνομία ἤδη εὐρέθη πρὸ οὐχὶ ὀλίγων τραυματιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Πρὸ τινος ἐν τῇ πόλει Πρζερόβ ἐν συναλεύσει ὀρθοδόξων τσέχων συνεστήθη σύνδεσμος ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Σύνδεσμος τοῦ ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ», τοῦ ὁποίου σκοπὸς ὠρίσθη ἡ ἀνάπτυξις στενωτέρων σχέσεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων τσέχων, ἡ μελέτη, ἡ γνώσις, ἡ διοργάνωσις καὶ ἡ διεύρυνσις τοῦ ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, μετὰ τοῦ ἀπωτέρου σκοποῦ τῆς προσεγγίσεως πάντων τῶν σλαβικῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους.

ΡΩΜΑ-Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὸ παπικὸν πρακτορεῖον τύπου, ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ρωσίᾳ συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν πολλοὶ παπικοὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, ἀνήκοντες, εἰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπὰς. Κατὰ τὰς συλλήψεις ἐνήργηθησαν καὶ ἔρευναι τόσοσ ἐπίμονοι, ὥστε περὶ τοὺς ναοὺς τὸ ἔδαφος εἶχε ἀνορυχθῆ εἰς βάθος ὀλοκλήρου μέτρον. Ὁ φυλακισθεὶς ἱερεὺς Σβαράς ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρηκτῇ, ὁ δ' ἐπίσκοπος Μαλέτοκη ἀπηλλάχθη εἰς ἀπομεμακρυσμένον χωρίον τῆς περιοχῆς τῆς Ἰρκούτακς. Ὁ ἐπίσκοπος Σλόσκαν, συμπληρώσας τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας του εἰς τὰς νήσους Σολοβέτσκη καὶ συλληφθεὶς καὶ πάλιν ἐξωρίσθη διὰ μίαν τριετίαν εἰς τὸ κυβερνεῖον Ἐνισιέισκη, ἐπ' ἴσης δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς Βελιτακό ἐκ Πეტρουπόλεως ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Διαρκουσῶν ἔτι τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐπιτροπῶν ὀρθοδόξου καὶ ἀγγλικανικῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὁ σεβ. πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλίας Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας παραστάς κατὰ τὴν ἐτησίαν συνέλευσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀποστολῆς, ἐπὶ παρουσίᾳ διακεκριμένων προσωπικοτήτων ἐν πληθούσῃ αἰθούσῃ, ἐν ἣ παρευρίσκοντο καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς ὀρθοδόξου ἐπιτροπῆς, μετὰ εἰσηγήσειν τοῦ ἀγγλοῦ ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ὠμίλησε περὶ τοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ταξειδίου του. Ἡ Α. Σ. ἐτόνισε τὴν φιλοφροσύνην μεθ' ἣς ἐγένετο ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις δεκτὸς καὶ περιέγραψε τὴν βαθεῖαν ἐξ αὐτῶν ἐντύπωσιν. «Δι' ἐμέ εἶνε σχετικῶς ἀδιάφορον—εἶπε—ἂν εἶνε ἱστορικῶς ἀυθεντικοὶ οἱ ἅγιοι τόποι. Ἐγὼ ἀρκοῦμαι νὰ γνωρίζω καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι οὗτοι ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν πάντοθεν τοῦ κόσμου προσκυνητῶν, θὰ θεωρῶ δὲ πάντοτε ὡς ἐν τῶν μεγάλων προνομίων τῆς ζωῆς μου ὅτι ἠδυνήθην νὰ κλίνω τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Τάφου καὶ νὰ ἀναπέμψω δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ πληρώσῃ τὴν βουλήν αὐτοῦ τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν λαῶν». Ἀναφέρων δὲ κατόπιον τὰς ἐπισκέ-

ψεις του πρὸς τὸν ὀρθόδοξον πατριάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς πρωθιεράρχας, εἰς οὓς περιλαμβάνετο καὶ ὁ λατῖνος, ἐμνήσθη τῆς παρεξηγήσεως τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ τύπου γραφέντων περὶ τάχα ἐπεμβάσεως τοῦ Βατικανοῦ πρὸς ματαίωσιν αὐτῆς, προσέθεσε δὲ ὅτι φυσικὸν ἦτο νὰ γεννηθῇ ἀνησυχία τις μήπως ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας, ὁ πρωθιεράρχης τῆς ἐχούσης τὴν ἐντολὴν ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ δυνάμεως, κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ διατυπώσῃ ἀξιώσιν τινα ἱεροπραξίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως· τὸ πρᾶγμα ὅμως εὐκόλως διηκρυνίσθη καὶ ἔκτοτε οὐδὲν ἠκούσθη τοιοῦτο. Ἰδιαζόντως ἐτόνισεν ἡ Α.Σ. τὰ ἐξαιρετικῶς φίλια καὶ ἀδελφικὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὰ ὅποια εἶχεν ἐνισχύσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Λάμπειθ συνεδρίου ἐπαφῆ. Ὁ σεβ. Θυατείρων Γερμανὸς ὁμιλήσας μετὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀγγλιστὶ ἐσημείωσε τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς τῆς ἐπελευθύνσεως εἰς τὰς ἀπόψεις τῶν ὀρθοδόξων περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τῶς θεωρουμένης ὑπ' αὐτῶν ὡς αὐτόχρημα προτεσταντικῆς κλάδος. Ἐν τούτοις—ἐπήγαγε—αἱ παρεξηγήσεις ἤρθησαν καὶ ἢ ἐν τῇ αἰθούσῃ παρουσία ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας παραπλευρῶς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας εἶνε ἔνδειξις τῆς στενῆς προσεγγίσεως, ἣτις ἐλπίζει ὅτι θὰ ἀγάγῃ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἔνωσιν. Ὁμίλησε μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Νοβι-Σάδ σεβ. Εἰρηναῖος ὅστις ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι ἡ ἔνωσις αὕτη τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θὰ ἐπέλθῃ καὶ ὅτι τὴν αἰσιοδοξίαν του ταύτην δικαιολογεῖ ἡ ἀντίληψις τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἀγγλος Ἐπίσκοπος Ἱερουσαλὴμ Mac Innes λαβὼν εἶτα τὸν λόγον ἀνέφερε σὺν ἄλλοις ὅτι ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀγγλικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ παράσῃ πρακτικὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἐκεῖ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑποβοηθεῖ τὴν ἐσχάτως ἐκδηλωθεῖσαν προσπάθειάν της περὶ ἀνιδρύσεως τῆς ἐκεῖ Θεολογικῆς Σχολῆς, προσέθεσε δὲ ὅτι ἐν τῷ μεταξύ ὑπεσχέθη ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη τὴν μισθοδοσίαν ἀγγλοῦ καθηγητοῦ διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς, ἐκ τῶν τάξεων τῶν ὁποίων ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐλπίζει νὰ στρατολογήσῃ μέλη της διὰ τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα.

—Κατὰ τὸ ἐτήσιον συνέδριον τῆς ἀμερικανικῆς ἀνατολικῆς ἐταιρείας τὸ συγκληθὲν ἐσχάτως ἐν Πρίνσετον, Νέας Ἰερσέης, τῆς Ἀμερικῆς ὁ καθηγ. Torrey ἐν ἀνακρινώσει του ἀνέπτυξε ὅτι ἡ ἐκ τοῦ Ἰσμαὴλ καταγωγῆ τῶν ἀράβων, ἢ γένεσις τοῦ «Ἰσλάμ» ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς γενομένης εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἡ σημασία τούτου ὡς τοῦ «παρα-

δείγματος» τὸ ὅπολον πρέπει νὰ ἀκολουθῶσι πάντες αἱ ἄνθρωποι, ὑπῆρξαν ἰδέαι ἀνεκαθεν προέχουσαι ἐν τῇ μωαμεθανικῇ ἰδεολογίᾳ, καὶ ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ «ὑπακοή» τοῦ Ἀβραὰμ εἰς τὴν ὑψίστην δοκιμασίαν τῆς θυσίας τοῦ Ἰσαὰκ ἢ ἐκφραζομένη διὰ τοῦ ρήματος «Ἰσλάμ» ὑπέβαλον εἰς τὸν Μωάμεθ τὸ ὄνομα τῆς ἰδρυθείσης ὑπ' αὐτοῦ θρησκείας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βασιλείου Μ. Βέλλα, Τρία χωρία τῆς Π. Διαθήκης. Ἀνατύποις ἐκ τῶν «Ἐνασιμῶν». Ἀθῆναι 1931.
Ἐμμανουὴλ Ἰω. Φαρέλα, Γραμματικὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Ἀθῆναι 1931.—Ἐν τῷ τεύχει ὁ μουσικὸς μέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου, ἐπισυνῆψε δ' ἐν τέλει καὶ δοξαστικὰ ἔσπεριον καὶ αἶνον καὶ προσόμοια ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῆς Εὐαγγελισμοῦ ὑπ' αὐτοῦ μελοποιηθέντα ὡς καὶ τὸ κείμενον δύο κανόνων τῆς Ἀκαθίστου ἐκ χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν ἁγ. Ὁρεῖ μονῆς Ξενοφώντος.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας παρατείνει συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 30 τοῦ 5148 νόμου ἐπὶ τρίμηνον τὴν προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιοτήτων διὰ τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἱερέων τῶν χωρίων Περιδικονερίου, Τριτύλλας, Αὐλώνος (ἐπαρχίας Τριφυλίας) καὶ Μίνθης, Τρουπητῆς καὶ Ἁγῶ Κοπανίτης (ἐπαρχίας Ὀλυμπίας). Ἐν Κυπριασίᾳ τῇ 17 Νοεμβρίου 1931 (ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου).

Ἱ. Μητρόπολις Ζιχνῶν

Προσκαλεῖ τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5148 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὰς χρεουστὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν χωρίων Προσούβου καὶ Μυρκίνου. Ἐν Νέᾳ Ζίχῃ τῇ 10η Νοεμβρίου 1931. † Ὁ Ζιχνῶν Ἀλέξανδρος.

Ἱ. Μητρόπολις Γρεβενῶν

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Γρεβενῶν προσκαλεῖ τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως ἐντὸς τεσσαρτέκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν χρεουστῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Γουναρικού, 2) Δαφνηροῦ, 3) Δαξαρῶ, 4) Κατάκαλης, 5) Κυρακαλῆς, 6) Λαγκαδάκια, 7) Μικροκλεισοῦρας, 8) Σμίξις καὶ 9) Ποντινῆς. Ἐν Γρεβενοῖς τῇ 11η Νοεμβρίου 1931. † Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος.

Ἱ. Μητρόπολις Ξάνθης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης προσκαλεῖ τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου 5148 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ διενεργηθῇ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι κενῶν ὀργανικῶν θέσεων: 1) Σουβίου, 2) Λευκόπετρας, 3) Φελώνης, 4) Λεύκης, 5) Κυψέλης, 6) Λυκοδρομίου, 7) Γαβρόβου, 8) Σταυροχωρίου, 9) Λειβαδίτου, 10) Ἀγίου Ἀθανασίου. Ἐν Ξάνθῃ τῇ 11η Νοεμβρίου 1931. † Ὁ Ξάνθης Πολύκαρος.

Τῦποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι